

Piatok 27. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 27. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:
rozdelenie v našom vnútri;
hľadať Boží potlesk; jednota,
svedectvo o Božej láske.

11.10.2024

„KAŽDÉ KRÁĽOVSTVO vnútorne
rozdelené spustne a dom na dom sa
zrúti“ (Lk 11, 17). Slovo „kráľovstvo“
nás nabáda myslieť na národy alebo
veľké spoločenstvá, ktoré podliehajú
politickým alebo vojnovým výkyvom,

alebo na veľké kolektívy, ktorými otriasajú vnútorné napätia. Zlom, o ktorom hovorí Ježiš, však odkazuje aj na zlom, ktorý môže nastať v každom z nás. Všetci si uvedomujeme, že niekedy dochádza k rozkolu medzi tým, čo hovoríme, a tým, čo robíme, medzi tým, čím sme, a tým, čím by sme chceli byť, medzi tým, čo sme si predsavzali urobiť, a tým, čo nakoniec urobíme. Možno sa dokonca zdá, že plynutie času vzdiali alebo rozriedilo to, čím sme kedysi snívali, že sa staneme.

Hriech našich prvých rodičov narušil pôvodnú harmóniu stvorenia. Zanechal v krehkom stave aj vnútornú harmóniu všetkých ľudí, ktorých vnútorné a vonkajšie napätie skúša správnosť ich rozhodnutí a túžob. Diabol, vedomý si tejto slabosti, sa snaží rozbiť vnútorný poriadok človeka, rozdeliť ho proti sebe samému. Svätý Pavol to v Liste Rimanom vyjadruje jednoducho:

„Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím“ (Rim 7, 15). A o niečo neskôr poukazuje na dôvody tohto paradoxu: „Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom; ale vo svojich údoch pozorujem iný zákon, ktorý odporuje zákonu mojej mysle a robí ma zajatcom zákona hriechu, ktorý je v mojich údoch“ (Rim 7, 22-23).

Tieto chvíle, keď podobne ako svätý Pavol cítime v sebe napätie, nám pomáhajú rásť v túžbe žiť blízko Ježiša a vedieť, že s plynúcim časom, hoci sa zdá, že v niektorých ohľadoch ideme dozadu, v skutočnosti je nám náš Pán stále nablízku. Svätý Josemaría nás povzbudzoval, aby sme sa nečudovali, keď sa objavia tieto príležitosti pochybností a napätia, pretože sme z hlíny, ale naopak, vyzýval nás, aby sme ich využili na posilnenie našej vernosti Bohu: „Ak sa v niektorej chvíli

vnútorný boj stane ťažším, bude to dobrá príležitosť ukázať, že naša láska je skutočná. Pre tých, ktorí si začali nejakým spôsobom vychutnávať odovzdanosť, by porážka bola ako podvod, mizerný klam. Nezabúdaj na zvolanie svätého Pavla: *quis me liberabit de corpore mortis huius*, kto ma vyslobodí z tohto tela smrti? A v duši si vypočuj Božiu odpoveď: *sufficit tibi gratia mea*, moja milosť ti stačí“^[1].

ĎALŠIE ROZDELENIE, ktoré sa v nás môže vyskytnúť, je, keď sú skutky v protiklade s túžbami nášho srdca. Ježiš často odsudzoval pokrytectvo tých, ktorí dávali almužnu alebo predstierali modlitbu, „aby ich ľudia chválili“ (Mt 6, 2). Aj keď robili dobré vonkajšie gestá, neboli motivovaní túžbou pomôcť núdzným alebo vzdať

slávu Bohu, ale túžbou vyzeráť dobre v očiach svojich súčasníkov.

„Pýtam sa sám seba: Ako mám nasledovať Ježiša? Dobré veci, ktoré robím, robím *v skrytosti*, alebo sa chcem *zviditeľniť*?“^[2]. Kresťan nie je hercom v divadle, ktorý sa musí presne prispôbiť scenáru, aby si získal potlesk divákov; je skôr niekým, kto sa vie slobodne pohybovať a snaží sa za každých okolností páčiť Bohu: Pánov potlesk je jediný, na ktorom mu záleží. A my vieme, že náš Pán má radosť z veľkých i najmenších vecí, ktoré robíme s láskou.

V tomto zmysle si svätý Josemaría zapísal dojem, ktorý naňho urobila angažovanosť niektorých jeho synov krátko po začatí Diela. „S dojatím si spomínam na vynikajúcich univerzitných študentov, dvoch inžinierov a dvoch architektov, ktorí sa s radosťou starali o zariaďovanie

študentského domova. Na jednu z tabúl v študovni títo štyria *umelci* ako prvé napísali: *Deo omnis gloria!* — všetko na Božiu slávu! — Ježišu, viem, že sa ti to veľmi páčilo“^[3]. Presvedčenie, že Pán *miluje* naše dielo, dá nášmu životu jednotu: naše činy a myšlienky budú hľadať len Božiu slávu.

KREŠŤANIA sú tiež povolaní pestovať jednotu medzi Božím ľudom. Cirkev je obrovská rodina zložená z mnohých a veľmi rozmanitých ľudí a obohatená charizmami a iniciatívami, ktoré Duch Svätý vzbudzuje v priebehu času a geografie. Skutočnosť, že žijeme pri toľkých cirkevných skutočnostiach, bude často podnetom na to, aby sme pozdvihli svoje srdcia k Bohu a ďakovali mu za hojnosť a rozmanitosť ciest, ktoré ponúka

mužom a ženám na ich púti k spoločnému cieľu – nebu.

Len niekoľko hodín pred tým, ako ho zajali v Getsemani, sa Ježiš obracia k Otcovi v intimite Večeradla a prosí o jednotu svojich učeníkov vrátane nás: „Aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno“ (Jn 17, 21). A dodáva, že práve táto jednota bude jedným z dôvodov, ktoré jeho učeníci dajú svetu, aby Ho, Ježiša, uznal za toho, ktorého poslal Otec. „Jednota a svedectvo sú spolupodstatné.

Nemôžeme vydávať pravdivé svedectvo o Bohu lásky, ak nie sme zjednotení medzi sebou, ako si to želá On; a nemôžeme byť zjednotení, ak zostaneme každý sám za seba, bez toho, aby sme sa otvorili svedectvu, bez toho, aby sme rozšírili hranice našich záujmov a našich spoločenstiev v mene Ducha, ktorý objíma všetky jazyky a chce osloviť každého“^[4].

Zakladateľ Opus Dei pri jednej príležitosti, keď uvažoval o rôznych spôsoboch, ktorými ľudia vyjadrovali svoju lásku k Panne Márii, poznamenal: „Pri pohľade na toľkých kresťanov, ktorí v tieto dni najrozličnejšími spôsobmi vyjadrujú svoju lásku k Preblahoslavenej Panne Márii, určite sa cítite byť hlbšie pripútaní k Cirkvi, a viac sa cítite byť bratmi všetkých svojich bratov. Je to ako rodinné stretnutie, keď sa dospelé deti, ktorých životné cesty sa rozišli, schádzajú k svojej matke pri príležitosti nejakého sviatku. A aj keď sa predtým zvykli hádať alebo spolu nevychádzali dobre, v tento deň je to iné. V tento deň sa cítia byť jednotní a všetkých ich spája vzájomná náklonnosť“^[5]. Panna Mária je zároveň matkou Cirkvi a každého z nás. Ona nám pomôže žiť vždy v úzkom spojení s jej Synom a pestovať jednotu veľkej rodiny, ktorou je Cirkev.

[1] Svätý Josemaría, *Listy* 2, body 92-94.

[2] František, *Homília*, 5-V-2014.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 611.

[4] František, *Príhovor*, 4-XI-2022.

[5] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 139.